

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. In Dei manus, & Crucifixi vulnera, spiritum suum commendare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

§. 2.

In DEL manus, & Crucifixi vulnera. spiritum suum
commendare.

ALterum hujus imitationis caput est, ut morientes animam nostram in DEI manus, ipsaq; Crucifixi vulnera, atque viscera, amanter fidenterq; commendemus. Ad quod imprimis & valde conducet, imaginis Christi crucifixi (quæ vel hunc in finem præsertim, ab unoquoque domi habenda est) contemplatio, osculatio, complexus.

Supremus siquidem ac præcipuus imaginis Crucifixi usus est, ut in manus detur, aut ob oculos proponatur morientibus, quo ex illa Domini propter se in cruce morientis contemplatione, dolorem peccatorum, salutis fiduciam, amorem tantæ bonitatis concipiant, ac denique inter crucis oscula, Christi; complexum expirent, secundum illud S. Augustini: *Inter brachia Salvatoris mei, & vivere volo, & mori cupio.*

Quem quidem usum vel hinc constat esse antiquissimum: quod in Prato spirituali cap: 77. Anachoreta quidam, post annos septem ab obitu, memoretur, inventus cum argentea cruce in manibus: quemadmodum & temporibus nostris, in ossibus B. Rosaliæ cum prodigiosa illa petra concretis, inventa fertur parvula Crucifixi effigies, quam sancta Virgo, solitario in specu moriens, appositam ad pectus tenuerit. Et quod Tractatu de Visitatione infirmorum inter opera S. Augustini (tametsi is S. Augustini non sit) effigiem Crucifixi, venerandam complectendamq; moribundis proponere, recensetur inter exteriora signa, *pigrantis fidei* (prout loquitur is autor) *& compunctionis excitatoria, qua religio Christianitatis vult observari.*

L. 2. c. 3.

Unde etiam apud vetustiores divinatorum officiorum, *Guil: Dur: l. 7. c. 35. Ioan. Beletb. c. 16.*
expositores præscriptum legimus: ut Passio Domini vel ejus
pars

pars aliqua recitetur ante morientem, si litteratus sit; sitq; crux erecta ad pedes, ut moriens eam cernens, ad majorem compunctionem moveatur.

Histor. Soc. p. 3. l. 5. n. 232. Quo loco mihi commemoranda succurrit, & merito suo commendanda Ulyssiponnensis pueri Francisci de Andrada ingenua virtus, & ad moribundorum subsidium peropportuna industria: qui Conimbricæ studiorum causâ diversans, ubi quempiam è vicinitate morti esse propinquum intellexerat, advolabat illico instructus Crucifixi effigie, binisq; cereis (quas res cum in usum ipse sibi comparaverat) iisq; apud ægrum in mensula compositis, ei, quâ arte posset, ad bene moriendum opitulabatur. Qui usus usque eò inter vicinos increbuerat, ut eorum quopiam supremis appropinquante, continuò de puero (sic appellabant) advocando admonerent; qui cum illo suo sacro instrumento apparatûq; adesset morienti. Atque is postea Societatem nostram ingressus, in ea annis paucis sanctè vixit, & obiit.

Veruntamen, quarum virtutum actibus moribundi, & quâ ratione, circa Crucifixum exerceri valeant, pronum est ex ijs exercitijs discere, quæ huc pertinentia, parte 2. & 3. aliâ occasione tradidimus. Illud solùm agimus hoc loco; ut in Christi complexu atque osculo morientes, spiritum nostrum, ut salvus sit, in eum quasi transfundere, vicissimque ejus divinum spiritum, melioris nempe & immortalis vitæ pignus, in nos attrahere ac derivare studeamus.

Dulce nimirum atque optabile, ultimum spiritum exhalare in osculo Domini: prout de Moyse indicat Scriptura ex quorundam Doctorum versione; qui pro eo quod habet vulgata: *Mortuus est Moyses jubente Domino*: ipsi legunt: *super os Domini*, sive *ad osculum*, vel *in osculo Domini*. Ubi allusum putant ad morem antiquitus receptum; quonempe propinqui propinquos morientes osculabantur, eorûmq; ultimum anhelitum ore legebant. Quasi hoc officio

Deus, erga dilectum sibi famulum, fungi voluerit, osque suum ori ejus apprimens, morientis spiritum intra se hausserit, atque exceperit.

Observo autem, ex eo ritu, eos qui maximè conjuncti essent morientibus, eorum ori os adjungere solitos, non modò (quod vulgò notum est) ut flatum extremum, & velut animam morientium ore legereut, ac in se quodammodo transfunderent; sed eò etiam, ut ipsi vicissim suum illis halitum inspirarent, quasi suppleturi deficientibus animam, aut de suo spiritu ac vita, illorum vitam atque spiritum producturi. Idq; (quod mirere) non Ethnicorum modò, sed etiam Christianorum moribus, etiam apud Sanctos usu receptum, ac diu retentum fuisse, ex S. Ambrosio discimus: qui libro de obitu S. Satyri fratris sui, de se ipse scribit in hunc modum: *Nihil mihi profuit ultimos hausisse anhelitus, nihil flatum in os inspirasse morienti. Putabam enim, quòd aut tuam mortem ipse susceperem, aut meam vitam in te ipse transfunderem.* Et infra: *Extremum spiritum ore legebam. ut consortium mortis haurirem.* Et rursum: *Atque utinam, si tuam nequivi meo spiritu vitam producere, vel ultimi tui anhelitus vigor transfundi potuisset in mentem meam, & illam tui animi puritatem atque innocentiam nosser spirasset affectus.* Hæc Ambrosius.

Memorable item quod de S. Wolfgango Episcopo Ratisbonensi proditur: eum videlicet, cum horam ultimã sibi adesse sentiret, evocatum ad se dilectum alumnum Tagmonem (eum qui postea Magdeburgi Archiepiscopus obiit) jussisse ori suo os componere, & fugientis sui spiritus Baron. ann. 1003. inspirationem à Domino accipere, eidem vaticinantem fore, ut post annos decem, aut suis pares, aut certè majores honores adipisceretur. Quasi illi diceret, quod olim S. Vit. PP. L. 8. c. 19. Marcario Magnus Antonius: *Ecce spiritus requievit super te, erisq; mihi deinceps haeres virtutum mearum.*

Quæ

Toren. 4. Quæ & similia majori jure ad hominem Christianum in Christi crucifixi complexu atq; osculo morientem transferas; cum scriptum sit: *Spiritus oris nostri Christus Dominus*: cujus nempe in cruce morientis spiritu in nos hausto atque transfuso, debemus dum vivimus spirare; & cum nobis expirandum erit, in ejus osculo moriendo, spiritum nostrum illius spiritui conjunctum, in manus Patris, in Filij cor ac viscera, commendare.

Moriturus igitur Crucifixi os exosculans, dic illi cum B. Stephano: *Domine JESU, suscipe spiritum meum*. Meum suscipe, quo mihi moriar, & vivam in te: tuum infunde, quò tibi vivam, & vivas in me. Atque in hoc itidem crebro exercere, dum sanus es; & inter oscula Crucifixi, velut invicem accepto & reddito spiritu, in Christo spirare, & spirare, expirare disce.

cap: 3. Quibus congruit illa Guilielmi Abbatis meditatio, ita Dominum suum alloquentis: *Qui se dulcius osculantur, mutuos sibi suos spiritus dulcius infundunt, quorum quibusdam odoribus dulce habent perfundi. Accipe tibi, Domine, necesse sive totum spiritum meum, infunde mihi totum tuum*. Quibus ille respexisse videtur ad locum quendam S. Ambrosij libro de Isaac & anima, ubi ita loquitur: *Osculum est enim, quo invicem amantes sibi adherent, & velut gratia interiori suavitate potiuntur. Per hoc osculum adheret anima DEO verbo, per quod sibi transfunditur spiritus osculantis: sicut etiam qui se osculantur, non sunt labiorum pralibatione contenti, sed spiritum suum sibi invicem videntur infundere. Sic tibi.*

§. 3.

Lectuli crucis duritiem (quoad licebit) imitari.

AD extremum juvabit eo in articulo, ad majorem cum Christo moriente similitudinem, quantum morbi fluctus, aliarumve rerum circumstantia permiserit, aut per ma-
jore